

CAP. 3: EL C.E.C. I EL "XALET"

1929 +/-, una de les cases del Sitjar, per sota del CEC

1935, quin porc!

I descobriren Font Canaleta, la primera zona practicable per a l'esquí de l'actual estació, uns prats llavors de pales suaus i llargues, amb neu excepcional, pols verge, després d'una gran nevada, passant, a peu, primer pel Clot de la Perdiu i Coll Sisè. Corria l'any 1924, any en que es fan els que serien després anomenats els primers Jocs Olímpics d'Hivern, a Chamonix (als Alps francesos, i amb sols cinc modalitats nòrdiques). El 13 de gener, en Josep-Ma. Guilera i 14 companys del CEC arribaven aquí amb pells de foca. Passaren primer pels porxos del Sitjar, una gran borda o edifici per a tancar ramats d'ovelles que veieren des d'abaix, i on deixaren les motxilles.

Un any després comprarien aquesta borda i la transformarien en el Xalet del CEC (un refugi per a 120 persones que ha funcionat 80 anys!). Foren els seus artífexs l'arquitecte Josep Danès, en Josep-Ma. Guilera Albiñana i n'Ignasi Folch Girona. Aquest darrer acabaria tenint un bust de bronze, primer a l'esplanada del davant del Xalet (1929-1930) i després al vestíbul des del 5/12/1950, commemorant el 25è aniversari de la inauguració.

1927, Font Canaleta

1928, a poc a poc

Va ésser declarat edificació singular de la muntanya, però avui està apuntalat en el seu interior i seriosament amenaçat en els seus fonaments, atacats pels pilots horitzontals d'una promoció de 120 apartaments aparellats (edificada per Constr. Juanes, promoguda per Habitat i finançada per la Corp. Ind. Banesto) situada davant d'ell i a l'esquerra de

l'hotel Adserà des del desembre de 2006, que provocaren moviments de terres que esquerdaren el Xalet completament, deixant-lo inhàbil per a la seva tasca. Es diu que després d'aquests anys de litigis la nova Junta Directiva del CEC ha acabat acceptant una important quantitat de diners per a oblidar-ho tot i reparar-ho per a convertir-lo en un Centre de Tecnificació Esportiva, realment necessari ja a la muntanya...

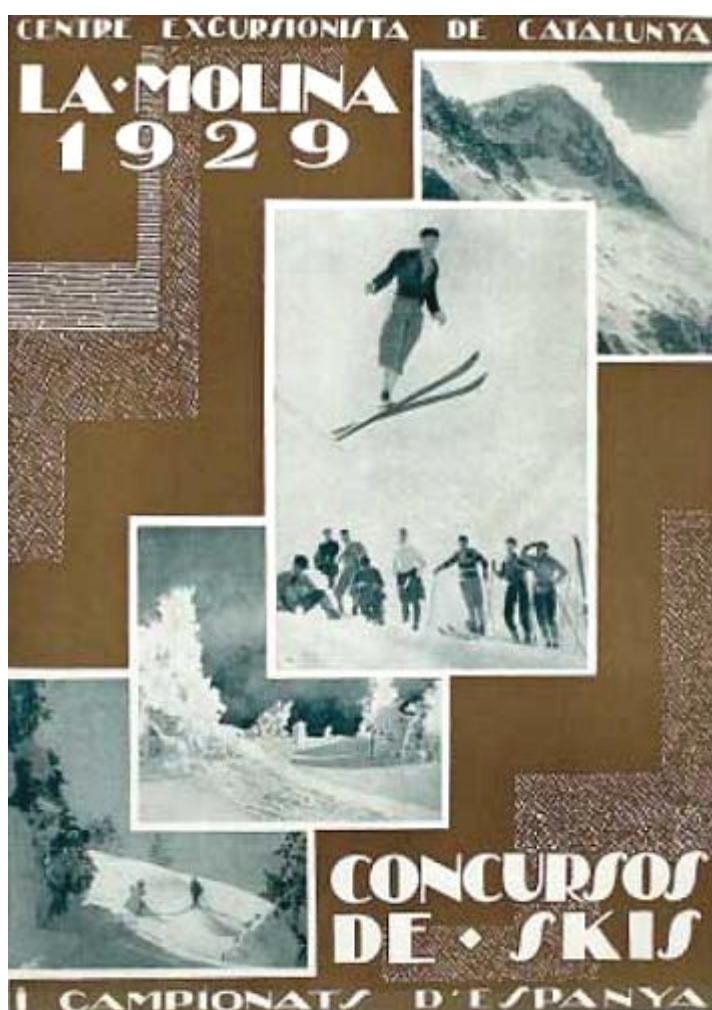
1924, Josep-Ma. Guilera i acompanyant. Foto d'Ignasi Canals, CEC

Escriu Josep-Ma. Guilera a *“Carnet d'un esquiador (1915-1930)”*: *“després d'esmorzar i deixar les motxilles en l'edifici o corral abandonat que ara és el Xalet, ens ficàrem per dins del bosc de la font de la Perdiu, i per diferents camins vinguérem a parar dalt de la carena que limita el pla de Font Canaleta. Aquest indret, ara tan popular, el desconexíem tots nosaltres i hi anàrem a parar per una casualitat, però així que veiérem aquelles extensions suaus, sense arbres i plenes de neu, deixàrem que els esquís anessin avall per allí on volguessin, admirats de fer la nostra entrada en tal paradís. La neu era excel·lent, i molts de nosaltres, seriem una vintena, tinguérem, per fi, una noció exacta de quina mena de cosa era la neu pols, i tot descobrint-la ens convencérem que no era cap mite”*.

I a *“El Pirineu a trossos”* (1958), escriu: *“... I així és com anem a parar impensadament a Coll Sisè i tenim al davant una regió nova, inèdita per a tots nosaltres i que resulta ésser la comarca de Font Canaleta. El dia és bo i fred. Hi ha una neu polsosa i cristal·lina que ni el sol ni el vent han malejat. El primer descens col·lectiu esdevé una cosa fina i memorable”*.

1925, sortida d'una cursa de fons davant del Xalet. Foto de F. Colomer

1929, cartell de Concursos i Campionats